

Beste zomer- en wintergasten,

Het is het seizoen van het verval. We zetten hoogmoedig de tijd achteruit maar zijn niet bij machte ook maar iets uit het verleden terug te halen. Wat blijft is de melancholie en de herinnering. In dit kwartet gedichten komen de rafelranden van het bestaan voorbij. Maar met nieuw licht geschreven daar slechts het fysieke wegsterft. De geest is alweer op weg naar fris lentelicht.

Als dagen breken

De zakkende oktoberzon lijkt nog zomers
dreigende ijlboden door westenwinden vooruit gestuurd
brengen dreigbrieven en vage waarschuwingen
de herfstwereld verkleurt van schrik
maar verbleekt niet
ze tooit zich in de mooiste tinten van het jaar

de samenhang, van wat hoog boven maaveld
en watergang eensgezind openvouwde, verbreekt
het solide bladerdak sterft gestaag
naar loszittende pannen
met het zicht op dit speelgerei
warmt een koude storm zich ver weg glimlachend op

vogels en vlinders vragen asiel
onder dikke rieten daken die als mantels voor elk seizoen
om de schouders van hoeves en hofstedes hangen

een eerste blad verkent de afstand
afgestorven lijkt alles bereikbaar
wat in leven ontoegankelijk leek.

Herinnering in penseelicht

Er is een huis uit de schemertijd
ver weg in het wazige van weleer
met schilfers en scherven in een bont mozaïek

boeketten wandelen door de hortus
jij zweeft nog altijd door de vertrekken
in zwierige japonnen van valschermsstof

je vult de ruimtes met een glimlach
zoals een zwaluw de zomerbries verrijkt
je waait notities op
elk woord dwarrelt terug
op de uitgesproken plek

onder je voetstap veert de vloer
lichter kan een dans niet worden
in elke hoek van het vertrek een ezelsoor
om niets te vergeten

nog altijd volle maan op het kussen
heldere sterren tussen de lakens
adellijke kometen aan de zoldering

sterven is in scherven vallen
en resten achterlaten van een verscheurd boek
de zinnen zijn gevierendeeld
alle woorden gebroken

op de wanden lees ik de echo's
van jouw zwijgend voorbijgaan.

Gebroken wijzer

Nog niet zo lang geleden
- midden op de dag -
in springlevend licht
kwam de dood even langs

ze nam enkele maten
knipoogde naar het duister
van het diepe water en
vertrok zonder opgemerkt te zijn

nog even werden er vanuit het oosten
verse dagen aangedragen
de tijd lekte gestaag van de wijzers
- in de eeuwigheid rijdt geen ijlbode -

de grote indicator ligt nu zwijgend
op de rand van vocht en veld
doldwaze zwaluwen bespotten
gekscherend de zwaartekracht.

Verdronken in oktober

We nemen de trein, dat wil zeggen,
de trein neemt ons mee
de jaren van volhardend vervoeren
druipen van de geharnaste huid
een kort signaal blaast de wagons
het palet van het seizoen op

gesproken wordt er nauwelijks
mannen schommelen mee met de dans
van de uitgewoonde salonwagen
bleke gezichten onder zwarte hoeden
schaakstukken achter gebroken glas

onbekend vooralsnog de bestemming
gebogen spoorstaven neuriën
een monotoon ritme
op de achtergrond rinkelen bellen

loom wacht het perron in de schemering
van zwak gloeiende herfsttinten
nog één overspanning te gaan

november is een station te ver
metaalmoetheid meent een krantenkop.

Met groet, gedachten en een glimlach,
Kees Keizer
'Waar licht het landschap raakt'

Nunspeet, 01 november 2014.

PS.

Dit bericht gaat naar circa 200 medereisgenoten.

Wilt u van de lijst? Geen probleem!

Eén mailtje is voldoende en u verdwijnt in het verlaten achterland van verdorde letters en verweesde zinnen,
waar overigens ook wel te overleven valt.

Doorzenden kan en mag vanzelfsprekend.

Aanmelden ook!